

своєрідним виразом об'єктивізації та реалізації здатності людини розкривати власне духовно-естетичне ставлення до дійсності в процесі практично-творчої діяльності, а крізь нього становлення власного «Я».

ЛІТЕРАТУРА

1. *Волощук І.С.* Науково- педагогічні основи формування творчої особистості . К., 1998. 160 с.
2. *Теплов Б.М.* Психология музыкальных способностей. Москва, 1982. С.88 – 92.

Катерина САУЛЕНКО,

студентка 2 курсу

факультету психолого-педагогічної освіти та мистецтв

Науковий керівник: **Олена Ємельянова**

Старший викладач (БДПУ)

ОСОБЛИВОСТІ РОЗВИТКУ МУЗИКАЛЬНОСТІ У ДІТЕЙ МОЛОДШОГО ШКІЛЬНОГО ВІКУ НА УРОКАХ ХОРЕОГРАФІЇ

Танцювальне мистецтво в нашій країні з кожним роком набуває все більшої популярності, стає одним із дієвих чинників формування гармонійно розвиненої, духовно багатой особистості. Музика і танець тісно пов'язані між собою. Поряд з танцем музика істотно впливає на формування особистості дитини, збагачує її почуття та уявлення, сприяє виробленню вміння відчувати ритм та мелодійність твору. Розвиток музикальності є однією з важливих завдань на уроках хореографії з дітьми початкового рівня навчання. Основи музикальності закладаються з перших років хореографічного навчання, з перших звуків музики в танцювальному класі.

Аналіз теорії і практики хореографічної роботи з дітьми (Г.Березова, Н.Виноградова, С.Науменко, Н.Олександрова, М.Палавандішвілі, Т.Пуртова, М.Румер, К.Тарасова та ін.) показав, що автори підкреслюють важливість розвитку музикальності дитини на уроках ритміки і хореографії і розглядають її як індивідуально-особистісну властивість людини, як комплекс її спеціальних і загальних здібностей. Разом з цим на практиці педагоги хореографи не приділяють достатньої уваги розвитку музикальності дітей як основної складової її хореографічної діяльності, порушують цілісність освітнього процесу, використовують роботу з фонограмами замість плідної творчої співпраці з концертмейстером.

Мета дослідження була спрямована на уточнення завдань, визначення та апробацію на практиці методів розвитку музикальності у дітей 6-8 років на уроках хореографії.

Задля вирішення мети ми застосували метод аналізу навчально-методичної та наукової літератури з теми дослідження, метод вправ та творчих завдань.

Музикальність – складне поняття, яке характеризується різним поєднанням окремих здібностей. Академік Б. Асаф'єв, узагальнюючи свої спостереження, підкреслював, що в деяких дітей є гарна музична пам'ять, у інших – чуйність до музики, у третіх – наявність абсолютного слуху, яка супроводжується відсутністю сприйняття складних художніх образів і,

навпаки, у четвертих – нерозвинений слух, який поєднується іноді з глибоким і серйозним інтересом до музики.

На думку С. Науменко, музикальність має таку структуру: музичний слух (ритмічний, гармонійний, звуковисотний, мелодійний); творча уява; емоційність; почуття цілого (переживання музичної форми як динамічного процесу). Доповнюючи погляди С. Науменко щодо структури музикальності, Ю. Цагареллі і З. Муштарі вважають за необхідне включити до її складу пізнавальні музичні здібності (музичне мислення, музичну уяву).

На основі аналізу літератури з теми дослідження ми уточнили завдання, які доцільно використовувати для розвитку музикальності дітей молодшого шкільного віку на уроках хореографії: підтримувати бажання слухати музику, емоційно на неї відгукуватися, розповідати про неї; спонукати до самостійного визначення настрою, характеру музичного твору, засобів музичної виразності; вчити розрізняти її інтонації, мелодію, змістовне наповнення, диференціювати тембри інструментів; формувати досвід музичних вражень, здатність співвідносити танцювальний та музичний образ; розвивати творче мислення й уяву; розвивати бажання та вміння втілювати в творчих рухах настроїв та характер музичного образу; підтримувати бажання дітей передавати настроїв музичного твору в малюнку, театральному дійстві, літературній творчості.

Під час хореографічної практики в дитячих хореографічних колективах ми апробували ефективність застосування деяких методів розвитку музикальності дітей початкового рівня навчання (6-8 років): слухання та аналіз музики, виконання одного руху (па польки, підскоки) під різний музичний супровід, творча імпровізація на основі виразного музичного матеріалу, малювання своїх вражень від музики.

Наведемо декілька прикладів: «Колективний танок» (після прослуховування музичного матеріалу, запропонувати дітям вигадати рухи для нового танцю, а потім на їх основі створити та вивчити з дітьми нескладний танок), «Танцювальна мозаїка» (запропонувати дітям прослухати чотири музичних фрагменти різних жанрів (полька, марш, вальс, танок) і передати рухами відповідний танцювальний образ з яким асоціюється у дитини та чи інша мелодія)

Висновок. Головне в розвитку музикальності дитини – «занурити» її у різноманіття музики, навчити «жити» нею, ознайомити з різними засобами виразності, образними рухами, бути сприятливим до музики.

ЛІТЕРАТУРА

1. Науменко С.І. Музично-естетичне виховання дошкільників: програма та методичні рекомендації: К.: Магістр-S, 1996. 96 с.
2. Пуртова Т.В., Беликова А.Н., Кветная О.В. Учите дітей танцювати: навчальний посібник: М.: Гуманит.изд. центр Владос, 2003. 165 с.